

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **H. H. P.,**
zastoupen Mgr. Ondřejem Zaorálkem, advokátem
sídlem kpt. Vajdy 3046/2, 730 00 Ostrava

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 12. 2020, č. j. MV-164878-4/SO-2020, ve věci
povolení k trvalému pobytu

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 8. 1. 2021 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 9. 12. 2020 č. j. MV-164878-4/SO-2020 (dále jen „napadené

rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra z 1. 9. 2020 č. j. OAM-8413-5/TP-2020, zastavující řízení o povolení k trvalému pobytu, zahájené na žádost podanou podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a napadené prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno. Řízení bylo zastaveno podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců pro nesplnění podmínky pro podání žádosti na území stanovené v § 69 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, když žalobce v době podání žádosti nedisponoval žádným pobytovým oprávněním.

2. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nesprávné, nezákonné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Mělo být vydáno kladné meritorní rozhodnutí. Žalobce byl oprávněn podat žádost o vydání povolení k trvalému pobytu Ministerstvu vnitra ČR. Mezi výrokovou částí a odůvodněním prvostupňového rozhodnutí je rozpor, neboť ve výroku je uvedeno, že žádost byla podána podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a odůvodnění se vztahuje k § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí tuto vadu prvostupňového rozhodnutí neodstranilo, což vede k jeho nepřezkoumatelnosti. Vzhledem k tomu, že žalovaná i prvostupňový správní orgán vycházely z nesprávného právního názoru o nepřípustnosti podání žádosti na ministerstvu vnitra, mělo to za následek nevyhovění žádosti, což představuje zásah do veřejných subjektivních práv žalobce.
3. Dále žalobce namítl, že nebyla aplikována zásada přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců.
4. Ustanovení § 88 zákona o pobytu cizinců vykládá žalovaná restriktivně, v důsledku čehož porušila článek 8 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách a Úmluvu o právech dítěte. Podle žalobce není přiměřené požadovat, aby žádost byla podána na zastupitelském úřadě. Konečně žalobce namítl, že žalovaná při nápravě pochybení prvoinstančního správního orgánu nepostupovala za současné aplikace kritérií tzv. veřejného zájmu.
5. Žalovaná s žalobou nesouhlasila a zopakovala svou argumentaci z napadeného rozhodnutí.
6. U nařízeného jednání oba účastníci na svých tvrzeních a argumentaci setrvali.
7. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce, narozený dne 18. 5. 2020 v Polsku, podal Ministerstvu vnitra žádost o povolení k trvalému pobytu dne 14. 7. 2020. V žádosti uvedl jako účel pobytu na území „narozen v EU“ a adresu pobytu uvedl S. 40, Č.T. K žádosti mj. předložil zkrácený opis rodného listu vystavený Polskou republikou.
8. Dne 1. 9. 2020 Ministerstvo vnitra ČR správní řízení o vydání povolení k trvalému pobytu žalobce zastavilo podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť žádost byla podána na území, ač k tomu nebyl účastník oprávněn. Proti usnesení podal žalobce včas odvolání, o kterém rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím.
9. Podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, *usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.*

10. Podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, *povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců na území.* Podle § 69 odst. 1 téhož zákona, *žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 se podává na zastupitelském úřadu, pokud není dále stanoveno jinak.* Podle odstavce 4 téhož ustanovení, *žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) lze podat též ministerstvu, pokud cizinec, jemuž má být povolení k trvalému pobytu vydáno, pobývá na území v rámci přechodného pobytu s výjimkou víza k pobytu nad 90 dní za účelem strpění pobytu na území uděleného podle § 33 odst. 1 písm. e).*
11. Podle § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, *narodí-li se cizinec na území, považuje se jeho pobyt na tomto území po dobu pobytu jeho zákonného zástupce, nejdéle však po dobu 60 dnů ode dne narození, za přechodný, není-li dále stanoveno jinak.*
12. Žalobce namítal, že ve skutečnosti byly splněny veškeré podmínky pro to, aby bylo vydáno kladné meritorní rozhodnutí, neboť mohl podat žádost Ministerstvu. K tomu neuvedl žádnou bližší argumentaci, ani nepolemizoval s žádným závěrem žalované. Podle konstantní judikatury správních soudů, zejména pak rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, je žalobce povinen uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem konkrétní je myšleno ve vztahu k žalobci a projednávané věci individualizované. Rozšířený senát uvedl, že *„žalobce je též povinen, vylíčit jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydávání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.“* Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dále v rozsudku č. j. 4 As 3/2008 – 78 z 24. 8. 2010 vyslovil, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“.*
13. Žalobce však shora uvedeným způsobem nepostupoval a žalobní bod žádnou argumentací nepodložil. Krajský soud k němu uvádí, že žádnou nezákonnost napadeného rozhodnutí neshledal. Žalobce se narodil mimo území ČR a byl tak povinen postupovat podle shora citovaného § 69 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a žádost o trvalý pobyt podat nikoli Ministerstvu vnitra, ale na zastupitelském úřadě, když v době podání žádosti neměl na území žádné pobytové oprávnění (jakékoliv pobytové oprávnění ani netvrdil). Dovožoval – li žalobce své oprávnění podat žádost Ministerstvu vnitra z restriktivního výkladu § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, pak se mýlí. Žalobce se narodil mimo území ČR a citované ustanovení § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na něj nedopadá. V tomto směru neměla žalovaná správní uvážení, ustanovení § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nevykládala restriktivně, nýbrž je aplikovala v souladu s jeho jasnou hypotézou, a neporušila žádné ustanovení Úmluvy o právech dítěte, ani článek 8 Úmluvy o lidských

právech a základních svobodách. Námitka věcné nesprávnosti a nezákonnosti rozhodnutí, ani námitka splnění podmínek pro vydání kladného meritorního rozhodnutí, ani námitka restriktivního výkladu § 88 zákona o pobytu cizinců tak není důvodná.

14. Krajský soud nesouhlasí ani s názorem žalobce, že pro rozpor mezi výrokovou částí a odůvodněním prvostupňového rozhodnutí je nepřezkoumatelné napadené rozhodnutí. Vytýkaná chyba je zcela zjevně chybou v psaní, nezpůsobující nesrozumitelnost rozhodnutí, ani nevzbuzující žádnou nejasnost, když jak z prvostupňového rozhodnutí, tak z druhostupňového rozhodnutí, která dohromady tvoří jeden celek, je zcela zřejmé, že posuzovaná žádost byla podána podle shora citovaného § 66 odst. 1 písm. d), nikoliv písm. c) zákona o pobytu cizinců. Podle § 66 odst. 1 písm. c) je vydáváno povolení k trvalému pobytu cizinci na jeho žádost, pokud je jeho pobyt na území v zájmu České republiky, což zjevně není žalobcův případ, když zájem České republiky na jeho pobytu žalobce ani netvrdí, ani takové situaci neodpovídá zjištěný skutkový stav.
15. Žalobce konečně namítl, že nebyla aplikována zásada přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců. K uvedené otázce se již opakovaně a konstantně vyjádřila judikatura správních soudů, též Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 1. 2022 č. j. 8 Azs 314/2019 – 39, ve kterém shrnul dosavadní judikaturu a v bodě 17 uvedl, že „*v případě zastavení řízení o žádosti o vydání (prodloužení doby platnosti) povolení k dlouhodobému pobytu nepřichází posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o žádosti není věcně rozhodováno. Pokud totiž nejsou splněny podmínky pro jednání žádosti (např. z důvodu, že žádost nebyla podána včas a nebyly prokázány důvody nezávislé na vůli cizince, které vedly k opožděnému podání žádosti), nemá správní orgán jinou možnost, než řízení zastavit. Dodržení závazku vyplývajících z čl. 8 Úmluvy je zajištěno tím, že posuzování přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení správního vyhoštění podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. (...) v případě procesního rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele neposuzuje*“ (podtržení provedl krajský soud).
16. Krajský soud nemá žádný důvod se od uvedeného názoru Nejvyššího správního soudu odchýlit, když žalobce neuvedl žádné skutečnosti ani argumenty, které by v jeho případě jiný právní názor odůvodňovaly. Krajský soud proto uzavírá, že přiměřeností dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nebyly správní orgány povinny se zabývat. I tato námitka není důvodná.
17. Poslední námitka se týká nepřihlédnutí k porušení veřejného zájmu při rozhodování o odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí. Tato námitka je na samé hranici pochopitelnosti a je natolik obecná, že k ní nelze než rovněž obecně uvést, že žádný rozpor s veřejným zájmem krajský soud v napadeném rozhodnutí ani v prvostupňovém rozhodnutí neshledal.
18. Vzhledem k nedůvodnosti všech žalobních námitek krajský soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

19. Výrok o náhradě nákladů řízení vyplývá z § 60 odst. 1 s. ř. s. Procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo a žalované podle obsahu spisu žádné náklady, které by byly způsobilé nahradit, nevznikly. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 27. června 2022

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu